

Concertgebouw.

Men meldt ons uit Amsterdam :

Evenals Kreisler eenige jaren geleden, heeft nu ook Sergel **Rachmaninoff** den weg naar het Concertgebouw teruggevonden. De beide decennia, die een tijdperk van afwezigheid beslaan, hebben den grooten kunstenaar toch niet doen vergeten, en nu hij als solist voor het abonnementsconcert van hedenavond was aangekondigd, is dit de ongezochte aanleiding geweest tot een meer dan buitengewone opkomst van het publiek en een koninklijke hulding, die zich reeds bij het binnenkomen van den solist afteekende, toen allen, orkest en auditorium, als één man oprezen en **Rachmaninoff** een hartelijke welkomstgroet brachten.

En na de vertolking van zijn pianoconcert in e kl. t. groelde het applaus onmiddellijk tot een ovatie aan, zooals er slechts zelden in deze zaal worden beleefd. Men was dan ook zeer onder den indruk van deze geweldige verklanking door den toondichter zelf, die toch steeds nog als de primus inter pares mag worden geteld. Het was grandioos van conceptie, menigmaal verbluffend en voortdurend ontzagwekkend. Dit tweede pianoconcert is een repertoirewerk geworden van een reeks van pianisten, doch men moet het eigenlijk van Rachmaninoff zelf hebben gehoord om er de juiste betekenis van te verstaan. Hier is het woord geweldig allerminst misplaatst.

Naast Rachmaninoffs vertolking greep ook de indrukwekkende begeleiding aan. Ook dat was iets, dat nog lang in de herinnering van velen zal naleven. Met een solist als **Rachmaninoff** is Mengelberg blijkbaar altijd nog iets hooger gestemd dan wanneer hij een solist begeleidt, gelijk er zooveel op de podia plegen te verschijnen. Terecht heeft **Rachmaninoff** zijn vriend Mengelberg voortdurend in de hulde en ovaties laten deelen.

Op dezen luisterrijken avond, die met Moussorgski's „La nuit sur le mont sauve” is ingezet en besloten is met een schitterende uitvoering van Tsjaikofski's Pathétique, nam Mengelberg wederom voor geruimen tijd afscheid van zijn trouwe Concertgebouwpubliek. Aan het slot van den avond is ook hij met langdurige ovaties gevierd.

Concertgebouw

We are informed from Amsterdam:

Just like Kreisler a few years ago, Sergel Rachmaninoff has now also found his way back to the Concertgebouw. The two decades spanning a period of absence have not caused the great artist to be forgotten, and now that he was announced as soloist for this evening's subscription concert, this has been the unexpected occasion for a more than extraordinary turnout of the audience and a royal tribute, which was already evident upon the soloist's entry, when all, orchestra and auditorium, rose as one man and offered Rachmaninoff a heartfelt welcome. And after the performance of his Piano Concerto in C minor, the applause immediately grew into an ovation such as is rarely experienced in this hall. People were, therefore, deeply impressed by this magnificent interpretation by the composer himself, who may still be counted as the *primus inter peres*. It was grandiose in conception, often astounding, and constantly awe-inspiring. This Second Piano Concerto has become a repertoire work for a number of pianists, yet one really must have heard it from Rachmaninoff himself to understand its true meaning. Here, the word magnificent is by no means misplaced. In addition to Rachmaninoff's interpretation, the impressive accompaniment was captivating. That, too, was something that will long remain in the memory of many. With a soloist like Rachmaninoff, Mengelberg is evidently always tuned to a slightly higher pitch than when accompanying a soloist, such as so many tend to appear on stages. Rachmaninoff rightly allowed his friend Mengelberg to constantly share in the tributes and ovations. On this splendid evening, which began with Mussorgsky's *La nuit sur le mont sauve* and concluded with a brilliant performance of Tchaikovsky's *Pathétique*, Mengelberg once again bid farewell to his loyal Concertgebouw audience for quite some time.

[Translation: Google]